

B1 K05 „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“

Prežehnanie. Znak kríža, počas ktorého vyslovujeme meno Boha. Stojíme pred tvárou Boha, ktorý sa nám dal poznať ako milujúci Otec, nám blízky jednorodný Syn Ježiš Kristus a vnútorne nás premieňajúci Duch Svätý. Stretávame sa s konkrétnou osobou, jediným Bohom v Trojici osôb, Otec, Syn, Duch Svätý. Pre Boha jestvovať znamená to isté, ako byť vo vzťahu s druhou osobou.

Načo sú gestá a symboly? Človek je telesný i duchovný súčasne. Opravdivo niečo prežívame vtedy, ak to dokážeme vyjadriť navonok, gestom vyjadrujeme naplnenie srdca. Zhromažďujeme sa, aby sme dali živý výraz svojej viere. Kto miluje, chce sa dotknúť, pobožkať. Kto verí, ten robí znak kríža. Každý sa prežehnáva sám, v mene Božom i v mene svojom. Je v tom ukryté tajomstvo stretnutia; na jednej strane tajomného mena, ktorým nás Boh nazval, a Božím menom. Je dôležité, aby naše gestá boli výrazné. Nedbalo vykonané, prázdne gesto môže byť výrazom nedbalej viery, ktorej nedávame patričný význam, nechápeme, o čo ide.

Prežehnaním robíme kríž na svojom tele. Prstami pravej ruky sa dotkneme čela, najvyššieho miesta nášho ja, rozumu. Od neho zostupuje ruka na hrud', k miestu, kde je srdce, symbol celej ľudskej bytosti. Tento pohyb je vyjadrením viery, že spása, naša definitívna záchrana od smrti, prišla zhora nadol, z neba na zem. Z hrude prechádza ruka najskôr na ľavé rameno, potom na pravé. Ľavá strana v náboženskom význame je symbolom ľudskej slabosti, temnoty, hriechu, smrti. Ježiš zostúpil z neba na zem, aby vstúpil do našej osobnej slabosti, hriechu, smrti, aby nás z nich previedol k slobode a sláve života, ktorú symbolizuje pravá strana. Do trinásteho storočia bolo poradie opačné, z pravého ramena na ľavé, vo význame, že Božia pomoc ľuďom začala od vyvoleného národa, ktorý symbolizoval pravú stranu, a pokračovala k pohanom, čoho symbolom je ľavá strana. Dôležité je, aby sme chceli stále viac prežívať a rozumieť tajomstvám viery. Prežehnanie sa konalo spojením troch prstov, palca, ukazováka a prostredníka, symbolizuje jednotu trojice. Dva zvyšné prsty zohnuté, prstenník a ukazovák pripomínajú Božskú a ľudskú prirodzenosť Ježiša Krista. Po prežehnaní kladieme ruku na srdce, čo znamená, že nech táto spásna skutočnosť vojde do môjho srdca. Na konci vyslovujeme Amen. Slovo Amen je aklamácia, teda všeobecný súhlas, zhoda. Hovoríme Bohu, nech sa stane to, čo bolo zjavené v Tvojom mene. Otče, urob z nás svoje deti. Pane Ježišu, urob nás podobnými sebe prostredníctvom darov, ktoré nám prinášaš Ty, Duchu Svätý.

Kríž je znakom viery. Kríž, na ktorom bol zabitý Ježiš Kristus, bol znakom najväčšej potupy v Ježišovej dobe. Pre nás je znakom, ktorý objíma celý vesmír. Vertikálny a horizontálny rozmer života sa stretávajú v jednote, ktorá preniká naše srdcia. Prináša pokoj cez krv z jeho kríža. Prežehnanie, znak svätého kríža, nás vovádza do srdca tohto tajomstva, ktoré sa odohráva vo svätej omši, tajomstvo stretnutia Boha a človeka. Tajomstvo, ktoré drží v ruke kľúč do môjho i tvojho života. Znakom svätého kríža beriem tento kľúč do ruky a Boh mi dáva svetlo i moc, aby som týmto znakom otvoril svoj život. Aby môj život, prestal byť pre mňa nezrozumiteľný, nezmyselný, tajomnou hádankou. Aby sa môj život stal cestou, ktorá vedie k Bohu.

Modlime sa v mene jediného Boha v Trojici. „Tomu, kto zvíťazí, dám zo skrytej manny a dám mu biely kameň, a na kameňku napísané nové meno, ktoré nepozná nik, okrem toho, ktorý ho dostane.“ /Zj 2, 17/ Každý človek má v Bohu nové meno. Je to meno, ktoré nás otvára pravde nášho života. Keď prichádzam na svätú omšu a robím znak kríža, uvedomujem si túto skutočnosť? Že som prišiel na to, aby som prijal biely kameňok s vypísaným novým menom?